

ИВАЙЛО ПЕТРОВ МАЙКА

chitanka.info

Тя отново слизаше по стръмния планински склон. Бе отслабнала от кърменето, очите ѝ горяха от глад. Гладуваше и когато намираще плячка, защото я поделеше на малките. Те бяха шест. Растяха бързо и ставаха все по-ненаситни. Често излизаха от леговището и скимтяха от нетърпение. Майката ги залъгваше с един кокал от умрял кон и излизаше да дири храна. Прескачаше пенливи потоци, промъкваше се през гъсти букови гори. Ушите ѝ бяха устремени надолу към равнината. Там имаше село, а край селото — кошара. Стадата пасяха в редките горички по склона.

Първия път нападна посред бял ден. Захапа овцата за гърлото и я метна на гърба си. Стадото се изплаши. От шумите изскочиха кучета. Спуснаха се след нея и я притиснаха от две страни. След малко дотичаха и овчарите.

— Вълк, вълк! — викаха те и насъскваха кучетата.

Вълчицата успя да се измъкне нагоре в планината и спря на една полянка. В устата ѝ сладеше топлата овча кръв. Тя се облизваше и виеше от настървение... И така биваше всеки път. Промъкваше се близо до стадата и чакаше с часове в някой храст, изнемошляла от глад и надежда. Кучетата я угаждаха отдалече, овчарите бяха нащрек.

Тази вечер пак клечеше край гората. Слънцето отдавна бе залязло. Рядко позвъняваше клопотар или изблейваше агне. Кучетата спяха. Духаше лек ветреца от полето към гората и те не усещаха присъствието на вълчицата. Тя излезе от гората и стигна до кошарата. Близостта на овцете я накара да забрави всяка предпазливост. Засили се да прескочи оградата и падна по гръб. Нещо светна с трясък и опали гърдите ѝ. Тя се съвзе и побягна назад. Десният ѝ заден крак се откъсна и почна да се мята встрани.

Наближаваше полунощ, когато се довлече до леговището. Можеше да легне някъде по пътя, но мисълта за малките не ѝ позволяваше да се предаде така лесно на смъртта. Искаше да ги види за последен път, да ги погали по муцунките. Те я подушиха отдалече и едно по едно се втурнаха да я посрещнат. Скимтяха, галеха се о нея и очакваха да им даде храна. Вълчицата легна на земята и не намери сили да ги погали за последен път. Те ръмжаха и скачаха възбудени върху нея. Вълчицата повдигна глава, захапа ранения си крак, който се държеше на една тънка ивица кожа, и го поднесе до устата на едно от

малките. То лизна кръвта и налапа целия крак. Другите свадливо се нахвърлиха отгоре му и скоро се превърнаха на живо, скимтящо кълбо.

Вълчицата лежеше изопната и усещаше как я напуска животът, изпълнен с хищни набези, неравна борба за храна и любов към малките. Последните ѝ мисли бяха отправени към тях. Трябваше да ги нахрани и укроти, защото и лисицата можеше да ги открие и нападне. Те продължаваха да се боричкат и ръмжат. Вълчицата се довлече до тях и почна да въвира в устата им живата част от крака си. После отпусна глава и затвори очи.

Угаснаха звездите, по които се бе отправяла много нощи. Затихна вятърът, който ѝ бе донасял отдалече сладките миризми на плячката. Цялата природа, която бе нейният голям, безкраен дом, потъна в гъст черен мрак. Тя лежеше в тоя черен мрак и усещаше с наслада как тялото ѝ, накъсано на парчета, преминава в телата на малките. Как нейният живот се прелива в техния живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.